

משכית הודסמן – טקס ראשון

בת 38 מערד. החלה את לימודיה באוניברסיטה הפתוחה ללא תעודת בגרות, וסיימה תואר ראשון במדעי הרוח בהצטיינות. היא התקבלה ללימודי תואר שני במדעי הרוח באוניברסיטת בן-גוריון, ולתכנית המנהיגות של "מרכז מנדל למנהיגות בנגב".

נשיאות נכבדה, נכבדי ומכובדי, בוגרים יקרים, בני משפחה של הבוגרים, אני גאה, ובעיקר מתרגשת, לשאת דברים בשם הבוגרים. האוניברסיטה הפתוחה היא ציון דרך עבורי וציר זמן. היא קו האפס המציין את לפני הספירה ואחרי הספירה שלי. שנתי לפני הספירה שלי היו כחושות, קשות ומשמימות. הייתי נערה שמחפשת דרך, משמעות וריגושים, הלימודים היו בבחינת מצרך זניח. נישאתי בעודי עולת ימים, ילדתי ונפרדתי. חיי היו קשים, בלשון המעטה.

הגורל המתעתע זימן לפתחו של הבור השחור שנפער בחיי את אילן אישי, אהובי, ולימים אבי ילדי. הוא הושיט לעברי כף יד רחבה ולב פתוח ואוהב. אילן, כבוגר האוניברסיטה הפתוחה, זיהה מיד את היכולות הגלומות בי, ודחף אותי אל עבר מחוזות העשייה והיצירה. הייתי אז אמה צעירה במשרה מלאה המטופלת בזאטוט. ביחד חיפשנו את הנוכחי שיוציא אותי מאפלה לאור גדול. העובדה שישנו מוסד אקדמי שמקבל אותך בתנאי סף שאינם תנאי השיא של חיך הייתה עבורי אז קבלה מחדש לחברה.

נרשמתי לקורס הראשון בהיסטוריה של עם ישראל, והכל היה חדש עבורי: את המנחה שלי פגשתי דרך מסך המחשב, העבודות היו ממ"נים, ואת הספרים קיבלתי בדואר בחבילה מדיפת ריח חדש, מרגש, וכרוכה בחבל לבן. המבחן הראשון הניב ציון גבוה, וכך גם זה שאחריו, ועם הצלחות נבנה גם הביטחון העצמי שלי – התחלתי להאמין ביכולת שלי לעצב את חיי. האוניברסיטה הציעה לי אפיק מעבר – לעבור, על סמך ציוני, לאוניברסיטת בן-גוריון, אך בחרתי להישאר במסלול הפתוח, שאיפשר לי להמשיך לעבוד.

בעבודה, ב"תוכנית קרב למעורבות בחינוך", שאני עובדת בה עד היום, התחלתי שני פרויקטים המתנהלים במסגרת הקהילה. הראשון הוא "בישול בראי הדורות", שבו הפגשתי ילדים וקשישים בקהילה. הילדים ריכזו את בדידותם של הקשישים, והנעימו את זמנם ברצונם העז לשמוע, להתבונן, להקשיב ולעשות. הם רשמו מפייהם מתכונים וסיפורי חיים, שלוקטו בספר אשר הפקנו בסיומו של הפרויקט. בפרויקט

השני, "בישול בלבבות", הפגשתי אוכלוסייה עם צרכים מיוחדים וילדים באמצעות בישול.

קורס רדף קורס, טיפסתי בשלבי ההיררכיה בעבודה, והגעתי לתפקיד ניהולי. במרוץ המטורף הזה של החיים החלטתי לקחת פסק זמן, ולפתוח עסק קטן שבו הבאתי לידי ביטוי את יכולותי הקולניריות בתחום הקונדיטוריה. אלו היו שלוש שנים "מתוקות" שלא הצדיקו את עצמן מבחינה כלכלית. סגרתי עוד פרק בחיי, והסתערתי שוב על הלימודים, ובמקביל כבר התחלתי ללמוד כסטודנטית שלא מן המניין לתואר שני באוניברסיטת בן-גוריון בנגב.

על אף העומס בעבודה, בלימודים ובבית, הגשתי מועמדות לתוכנית המנהיגות ב"מכון מנדל למנהיגות בנגב", והתקבלתי. נפגשתי עם מתקני עולם, וראיתי שינויים חברתיים בישראל שביצעו מנהיגים מקומיים. חזרתי שוב, הפעם כחוקרת, כדי לבחון את נושא הבישול הטיפולי, והמיזם שאני מקדמת כיום הוא מרכז לטיפול בבישול, "בו נבשל", אשר יוקם בבאר שבע ויהיה מיועד לנוער רחוב ולקשישים. כדי להנכיח את העשייה בתחום זה אני מתנדבת כבר חצי שנה ב"בראשית", קורת גג לנוער בסיכון שהיא מסגרת בתוך כפר "העוגן הקהילתי" בבאר שבע. ל"בראשית" מגיעים נערים ללא עורף משפחתי, בתקופת חירום קשה בחייהם: נערות ונערים השקועים בעולם הזנות והסמים, הסובלים מהפרעות אכילה ומהריונות לא רצויים, ובורחים מהבית.

אני מגיעה פעם בשבוע, ל-4-5 שעות, ומיישמת עם הנערים את הרעיון של בישול חינוכי-טיפולי: הנער לומד שהוא יכול, ההצלחה היא מוחשית, פתאום הוא לא רק מוזן, אלא גם מזין – ויש בכך כוח עצום. העיסוק בבישול מקביל לתהליכים פנימיים, ישנו עיסוק בחושים, במרקמים. אוכל הוא בית ותרבות, והנערים רוכשים עוגני הצלחה באמצעות הפעילות. כאשר נער רחוב לש בצק שמרים הוא מכניס לתוכו כעסים וכוח, אלימות ופחדים, והבצק בכל זאת תופח וממשיך במסלולו, ואפילו מצליח בסוף להפוך לחמנייה שכל הנערים והצוות אוכלים ממנה – וההעצמה משמעותית מאוד. אני, שהייתי במקומות בהם נמצאים הנערים הללו, יכולה להיות אתם גם ברמה התודעתית. בשנה הבאה אני יוצאת ללימודי טיפול בבישול באוניברסיטה העברית בירושלים, ובמקביל אני פותחת השתלמות במכללת קיי למורים לחינוך מיוחד בבישול חינוכי-טיפולי.

באוניברסיטת בן-גוריון בנגב אני לומדת זו השנה השנייה במסלול המחקרי, המאפשר לי ללמוד אחר כך לדוקטורט. בעבודת התזה שלי בחרתי להרחיב את הסמינריון שהגשתי באוניברסיטה הפתוחה, אשר עוסק במזכרות וזיכרון ובהשפעתם על עולה הרגל. מזכרת היא משהו שאתה משאיר אחרך, מביא עמך מטיול רחוק במחוזות קסומים; אתה מאפשר לאחרים לחוות עמך את המקומות שהיית בהם, המזכרת היא זיכרון חומרי ומעין כרטיס כניסה לעולמו של אחר. אני מקווה שבסיפור שלי השארתי לכם מזכרת.

אני מבקשת להודות לצוות האוניברסיטה הפתוחה על האמון באדם ועל האמונה בדרך, למשפחות של כולנו ולמשפחה האישית שלי: להורי, לבעלי היקר שמאמין בי כל כך, לילדי – ארבל, מתת ותבור. ולכם, בוגרים יקרים – עשינו זאת!